

på en forsvarlig måde, og at begrænse risikoen for færdselsulykker.

Spirituskørsel kan således karakteriseres som risikobetonet kørsel.

Dommene i denne redegørelse, som vedrører uagtsomt manddrab i forbindelse med særlig hensynsløs kørsel (dom 1-7 og 31-40), er karakteriseret ved, at føreren bevidst sætter sig ud over hensynet til andres sikkerhed ved grovere overtrædelser af færdselsloven. Som det fremgår af oversigten i afsnit 4.3. over dommene vedrørende særlig hensynsløs kørsel, vedrører de fleste af sagerne betydelige hastighedsovertrædelser, herunder også på steder med mange fodgængere og andre trafikanter, kørsel venstre om helleanlæg, kørsel over for rødt lys samt væddeløbskørsel.

Der er her typisk tale om forsætlige overtrædelser af færdselsreglerne, og hvor føreren indså eller burde have indset risikoen for skadeforvoldelse eller farefremkaldelse.

Denne adfærd som fører af et motorkøretøj er efter min opfattelse ikke mindre alvorlig eller mindre risikobetonet end spiritus- eller promillekørsel, hvor kørslen bortset fra spirituspåvirketheden ofte ikke sker på en særlig uforsvarlig måde. Det kan endda anføres, at mange tilfælde af særlig hensynsløs kørsel er mere dadelværdige end kørsel i spirituspåvirket tilstand med en lav promille. Ved spirituskørsel med en lav promille kan det således tænkes, at det ikke står føreren klart, at han er for påvirket af spiritus til lovligt at føre bil.

Det forekommer mig derfor ikke mindre strafværdigt, at en bevidst særlig hensynsløs kørsel forvolder andres død, end når dette skyldes spirituskørsel.

Det vil derfor med hensyn til strafudmåling efter min opfattelse være velbegrundet at sidestille kørsel af denne art med kørsel i spirituspåvirket tilstand i de situationer, hvor kørslen resulterer i personskade eller død, således at udgangspunktet for straffastsættelsen ved uagtsomt manddrab i forbindelse med særlig hensynsløs kørsel ligesom ved spirituskørsel fastsættes til fængsel i 10-12 måneder mod det nugældende udgangspunkt på fængsel i 6-8 måneder.

En sådan forhøjelse af straffene bør efter min opfattelse overvejes i alle de tilfælde, der er omfattet af § 126, stk. 2, nr. 1, om særlig hensynsløs kørsel, jf. herom nærmere bestemmelsens forarbejder, der er beskrevet i afsnit 2.2. oven-

for, og de tilfælde fra praksis, der er beskrevet i afsnit 4.3.

Det bør i givet fald ligesom ved spirituskørsel anses som en skærpene omstændighed, hvis den tiltalte tidligere er fundet skyldig i risikobetonet kørsel. Her bør det efter min opfattelse indgå ikke blot, om den tiltalte forud er dømt for spiritus- eller promillekørsel eller særlig hensynsløs kørsel, men også om tiltalte er fundet skyldig i andre overtrædelser af færdselsloven, der har medført betinget eller ubetinget frakendelse af førerretten, og som viser, at den pågældende tidligere har udvist betydelig uansvarlighed som fører af et motorkøretøj.

Fastsættelse af straffen i de konkrete sager vil fortsat på domstolenes vurdering i de enkelte sager. I den forbindelse vil der formentlig i de fleste tilfælde også kunne lægges vægt på en række andre strafudmålingsfaktorer. I de domme, der indgår i denne redegørelse, synes der navnlig at være blevet lagt vægt på graden af hensynsløshed ved kørslen, om denne er foregået over en længere strækning, de færdselsmæssige forhold på stedet, antallet af dræbte og tilskadedekomne og på, om tiltalte har tilsidesat sin pligt til at hjælpe. Også de personlige forhold har spillet ind i enkelte sager, men bør dog på dette område ligesom det i øvrigt er tilfældet ved færdselslovs-overtrædelser tillægges en mindre fremtrædende betydning.

Derimod er der efter min opfattelse ikke grundlag for at overveje en generel forhøjelse af straffen i de tilfælde, hvor der sker uagtsomt manddrab i forbindelse med kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, jf. færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 1. Disse situationer er i nogle tilfælde karakteriseret ved, at kørslen er hensynsløs, chancepræget eller hasarderet, jf. forarbejderne til bestemmelsen, der er beskrevet i afsnit 2.2. Det fremgår imidlertid også af forarbejderne, at frakendelse i disse tilfælde ikke er afhængig af bevis for et særligt dadelværdigt subjektivt forhold.

Bestemmelsen anvendes derfor også i tilfælde, hvor der er tale om enkeltstående kørselsfejl, hvor der ikke er sket en forsættelig eller uagtsom tilsidesættelse af færdselsreglerne, f.eks. ved »klapfejl«, herunder et øjeblikks uopmærksomhed fra førerens side eller en fejlbetjening af køretøjet, eller ved vanskelige trafikale forhold, f.eks. dårlige oversigtsforhold, glat føre, tåge eller solblending.